

AMSTERD. KUNSTKRING

„VOOR ALLEN”;

Pianorecital Serge **Rachmaninoff.**

Zes en zestig jaar is Serge **Rachmaninoff** thans en nóg is hij een der voornaamste pianisten. Voor de leden van den Amst. Kunstkring „Voor Allen” heeft hij gisteravond gespeeld en opnieuw bleek een hoe eminent kunstaar hij is. Het is bekend, dat hij als orkest-componist vooral bij Tschai-kowsky aanknoopte en in zijn piano-werken bij Chopin en Liszt, zoodat het geenszins verwonderde, dat er van beide laatsten een zevental werken op zijn programma voorkwam. Maar tevens bleek hierbij hoe hij toch eigenlijk van een anderen geest is, zoodat hij ons zelfs met Liszt weet te verzoenen. **Rachmaninoff** is, hoewel van een oudere generatie dan de onze, niet een oer-romanticus als een Pembrauer of een Paderewski, die zich met titanenkracht op het klavier werpen, niet een pianist van de uitvoeringsstijl van Liszt, maar een musicus, wiens spel veel sterieler is — steriel dan in den goeden zin van het woord. Zijn romantiek vertoont een veel nobeler allure en wordt hoofdzakelijk beheerscht door een breedgewelfde melodiek.

Wanneer we Bachs Concerto italiano, waarmede het concert aanving, overslaan, omdat deze transcriptie het zelfs onder de handen van den besten pianist niet doet, wijl men noode de klankkleur van de cembalo mist, dan openbaarde zich in Beethovens sonate in c kl. t. op. 111 direct de superieure kwaliteit van dit spel. Geen subjectivistische reproductie, maar een klare vertolking van wat er in de noten verborgen ligt. In Schuberts Impromptu in as kl. t. mag men verrukt worden door zooveel technische vaardigheid — overigens geraakt men den geheelen avond niet moe geluisterd naar deze snelle en toch zoo volkomen evenwichtige en beheerschte voordracht, en onder den indruk komen hoe prachtig **Rachmaninoff** den cantus firmus donker tegen het lichte notenspel neerzet, in Schuberts Rondo in d gr. t. is het respect voor dit begenadigd spel al niet minder. En als dan na de pauze twee composities van **Rachmaninoff** zelf komen — Prélude in g kl. t. en Etude Tableau in a kl. t., overbekend door de gramfoonplaten, doch nu meer levend, omdat de opnieuw geboren klank thans direct uit het instrument tot ons komt —, en vier études van Chopin en drie van Liszt — des gr. t., Waldesrauschen, Gnomen-tanz —, dan brengt het publiek hem ovatie op ovatie. Dan erkent men tegelijkertijd, dat er over dit spel eigenlijk maar bitter weinig te schrijven is, wijl het in alle opzichten zoo superieur is.

H. B.

AMSTERDAM ART CIRCLE "FOR ALL"

Piano recital Serge Rachmaninoff.

Serge Rachmaninoff is now sixty-six years old, and he is still one of the foremost pianists. He played last night for the members of the Amsterdam Art Circle, "For All," and once again it became apparent how eminent an artist he is. It is known that, as an orchestral composer, he drew primarily on Tchaikovsky, and in his piano works on Chopin and Liszt, so it was by no means surprising that seven works by the latter two appeared on his program. But at the same time, it became clear that he is actually of a different spirit, so that he even manages to reconcile us with Liszt. Rachmaninoff, although of an older generation than ours, is not a proto-romantic like a Pombauer or a Paderewski, who throw themselves at the keyboard with titanic force, nor a pianist of Liszt's performance style, but a musician whose playing is much sterile—sterile in the good sense of the word. His romanticism displays a much nobler allure and is primarily dominated by a broad, vaulted melodic line.

If we skip Bach's Concerto Italiano, with which the concert began—because this transcription does not work even in the hands of the best pianist, as one sorely misses the timbre of the harpsichord—then the superior quality of this playing immediately revealed itself in Beethoven's Sonata in C minor, op. 111. No subjectivist reproduction, but a clear interpretation of what lies hidden in the notes. In Schubert's Impromptu in A flat, one may be delighted by so much technical skill; moreover, one does not tire of listening all evening to this rapid yet so perfectly balanced and controlled delivery, and be impressed by how magnificently Rachmaninoff sets the dark cantus firmus against the light note-play; in Schubert's Rondo in D major, the respect for this gifted playing is no less. And when, after the intermission, two compositions by Rachmaninoff himself appear—Prelude in G minor and Etude Tableau in A minor, over-known from gramophone records, yet now more alive, because the reborn sound now comes to us directly from the instrument—and four études by Chopin and three by Liszt in the major key, Waldesrauschen, Gnomenspeise, then the audience gives him ovation after ovation. Then one acknowledges at the same time that there is actually very little to write about this playing, since it is so superior in every respect. H. B.

[Translation: Google]